

for andre synspunkter, som kunne have skabt den brede opbakning bag lovforslaget.

Med den stort set uændrede genfremsættelse af lovforslaget i form af L 58 viste ministeren, at han ikke ønskede at udnytte denne mulighed.

Som lovforslaget fremtræder nu, og ikke mindst på baggrund af bemærkningerne til lovforslaget og svarene, der er givet både til L 66 og L 58, ligger der efter Socialdemokratiets opfattelse alt for store muligheder for at stille hindringer i vejen for en selvstændig og af regeringen uafhængig rådgivning på sundhedsområdet.

At dette er andet end grå teori, blev bekræftet i marts i år, da Indenrigsministeriet forsøgte at forhindre, at Sundhedsstyrelsens økonomiske og operative forslag om indsatsen mod AIDS kom til Folketingets og offentlighedens kundskab.

En anden væsentlig indvending mod lovforslaget er, at bestemmelsen om, at Sundhedsstyrelsens chef skal være læge, er fjernet. Det skal sammenholdes med, at bestemmelserne om ledelsesstrukturen for Statens Seruminstitut også er udgået, og at ministeren har givet udtryk for, at man »finder det hensigtsmæssigt også at overveje bl.a. en struktur med en administrerende direktør som øverste leder af instituttet«.

Disse to ændringer må opfattes som et udtryk for, at man for begge disse vigtige institutioner vil nedprioritere den lægefaglige rådgivning og ekspertise til fordel for administrativt uddannede jurister.

Denne omprioritering og svækkelse er Socialdemokratiet ikke enig i.

Ud over reglerne om Sundhedsstyrelsen og Seruminstituttet omhandler dette lovforslag også oprettelse af et patientklagenævn. Logikken i at koble dette område sammen med de to øvrige er svær at få øje på.

Den måde, klagesager i dag behandles på, er alle enige om er klart utilfredsstillende. Lægers selvdømme må ændres. Det er derfor beklageligt, at ministeren ikke har været mere lydhør og samarbejdsvillig over for oppositionens ønsker.

Socialdemokratiet mener, at det ville være langt mere tilfredsstillende, at der ud over et centralt klagenævn også blev oprettet et patientklagenævn i hver amtskommune og et i Frederiksberg og Københavns kommuner i fælleskab. Klager løses bedst nær det sted,

hvor klager opstår. Det vil også være betydeligt lettere for sygehusejerne at få oplysning om klagers indhold og dermed lettere hurtigt at rette eventuelle fejl. Tillige mener Socialdemokratiet, at den almindelige befolkningsrepræsentation er alt for svag. Man kan undre sig over, at regeringen ikke ønsker at bruge Forbrugerrådet i denne forbindelse.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at befolkningens krav om bedre og lettere klageadgang ikke opfyldes med regeringens lovforslag.

Derfor har Socialdemokratiet stillet ændringsforslag om en ny affattelse af kapitlet om patientklagenævn, der sikrer oprettelsen af patientklagenævn både lokalt og centralt.

Yderligere sikres den almindelige befolkningrepræsentation i nævnene sammen med jurister og de i forhold til sagen relevante medicinalpersoner.

Et *andet mindretal* (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) må beklage, at indenrigsministeren absolut har villet kæde lovforslaget om et patientklagenævn sammen med sundhedsvæsenets centralstyrelse.

SF har flere gange i Folketinget fremsat beslutningsforslag om oprettelse af et patientklagenævn og en patientombudsmandsinstitution, men har sagt, at det ikke var afgørende, om det blev et nævn eller en ombudsmandsinstitution.

Det, der må være det afgørende, er patienternes mulighed for at klage til en uvildig instans, idet mange patienter har følt, at Sundhedsstyrelsens afgørelser mere tog hensyn til lægerne end patienterne.

SF mener, at det er vigtigt, at der gives mulighed for at klage og behandle klager lokalt, altså i den amtskommune, man bor i. SF mener også, at der i patientklagenævnene ikke bør være medlemmer, der også er medlemmer af amtsrådene eller Københavns eller Frederiksberg kommunalbestyrelser (sygehusejerne).

Herved sikres patientklagenævnenes uafhængighed af sygehusejerne.

SF vil på baggrund af ministerens stædige fastholdelse af at kæde spørgsmålet om Sundhedsstyrelsen sammen med lovforslaget om et patientklagenævn ved lovforslagets 3. behandling hverken stemme for eller imod, men har dog stillet og tiltrådt en række ændringsforslag.